

РЕШЕНИЕ

№ 936

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **9176** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. Ю., ЛНЧ , гражданка на К., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС в лично качество и като представител на малолетните си деца Е. П., Л. и М. С., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение №2027/01.08.2018г.на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на оспорващата в лично качество и като представител на малолетните ѝ деца за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществени нарушения на административно-производствените правила и при противоречие с материалния закон. Правят се възражения, че административният орган е игнорирал изложените по време на интервюто факти, свързани с причините за напускане на страната по произход поради наличие на заплахата за живота на жалбоподателката и нейния съпруг. Не е взето предвид положението на двете непълнолетни деца, които придружават Е. Ю. и не са обсъдени последиците от евентуалното им връщане в страната по произход. Допуснати са нарушения на чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ и чл. 35 и чл. 36 от АПК. Отказът е постановен, въпреки, че са налице предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, включително и за предоставяне на субсидиарна закрила, при отчитане на руския произход на заявителите и актуалната ситуация със сигурността в К.. В хода на

съдебното производство доводите се поддържат от адв.П., САК, назначена по реда на ЗПП. Представени са и писмени бележки.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт П. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Посочва, че не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на международна закрила.

Прокурор Г. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Отказът е издаден от компетентен орган, в определената форма, при спазване на процесуалните правила. Жалбоподателката не желае да живее заедно със семейството си в К., но за тях няма реална заплаха от посегателства в страната по произход.

В. Б., на длъжност социален работник в Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село изразява становище, че преценката относно предоставянето на статут е в компетентността на ДАБ при МС.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба с вх.№1390/22.08.2017г. подадена от Е. Ю., [дата на раждане] в [населено място], К., гражданка на К. за получаване на международна закрила лично и за двете малолетни деца М. С., [дата на раждане], гражданка на К. и Е. П., [дата на раждане], гражданин на К.. Жалбоподателката е регистрирана по посочените от нея лични данни като гражданка на К., родена в [населено място], К., омъжена, етническа принадлежност – руския, религия – православна християнка, образование – средно специално.

Връчен ѝ е списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут, както и Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България. Попълнена е дактилоскопна карта, съгласие за обработване на лични данни и събиране на информация. Самоличността на жалбоподателката е установена с национален паспорт № N1xxx7, издаден на 15.09.2015г.

В проведените на 27.09.2017г. и на 16.10.2017г. интервюта Е. Ю. посочва, че синът ѝ Е. П. е имал проблеми със съучениците си заради етническата му принадлежност – руснак. Казахите не играели с русначета и ако някое русначе отиде при тях те го биели. Лично заявителката не е имала проблеми заради етническата си принадлежност. Не е имала проблеми заради изповядваната от нея религия, не е членувала в политическа партия или организация, не е имала взаимоотношения с армията и полицията в страната по произход, не е била задържана/арестувана. Спрямо нея никога не е упражнявано насилие, нито срещу нейни близки. Майка ѝ и двамата ѝ братя продължават да живеят в К., К.. Като причина за напускане на страната по произход посочва проблеми на съпруга ѝ, който бил заплашван от бандити. Те искали да продаде бизнеса си и да му вземат парите. Проблемите започнали през месец декември 2016г. Счита, че не съществува възможност да се преместят в Русия, защото и там ще бъдат намерени. В България пристигнали легално, с издадена виза и чартърен полет от А. до Б.. Претендира закрила и не желае да се върне в страната по произход, счита, че е опасно, но не може да посочи конкретни заплахи.

Получено е становище от ДА „НС“ по чл. 41, ал.1, т. 1 от ЗДАНС за липса на

възражения за предоставяне на статут, в случай, че са налице законовите предпоставки за това.

По отношение на двете малолетни деца – със Заповед № 2205 – ЗДЗД – 0613/19.04.2018г. и Заповед № 2205 – ЗДЗД – 0614/19.04.2018г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, в хода на административното производство е определена Р. Д. П./Х. Ф. М., на длъжност социален работник, на основание чл. 15 от Закона за закрила на детето да присъства при изслушване на придружените малолетни деца М. С. и Е. П..

На основание чл. 25, ал. 2 от ЗУБ за представител на малолетните деца Е. П. и М. С. е определена майка им Е. Ю..

В присъствието на социалния работник е проведено интервю с Е. П., по време на което същият заявява, че в К. е играел с приятелите си на улицата, посещавал е училище. Харесвал е трудовото обучение. Тук също посещава училище. В К. не харесвал учителите и бил обиждан в клас от друго момче на име О.. Всъщност много деца от неговия клас страдали от това момче. В училище имал един приятел, но на улицата имал много приятели, които му липсвали. Страната по произход напуснал с родителите си, заради финансови проблеми им взели къщата. Не се е страхувал от нищо в К., нито знае родителите му да са се страхували от нещо. В К. останали да живеят баба му и дядо му. В България ходи на училище, има приятели, иска да остане да живее. Посочва, че не се разбира с по-малката си сестра, когато има проблеми не се оплаква, сам намира решение.

Приложена е справка на ДАБ при МС – Дирекция „Международна дейност“ относно актуалното положение в К..

Изготвено е становище от главен експерт К. И., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на заявителите.

С решение № 2027/01.08.2018г. на председателя на ДАБ при МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Е. Ю. и двете ѝ малолетни деца Е. П. и М. С., всички граждани на К.. Изложени са мотиви, че причините за напускане на страната по произход са икономически, спрямо жалбоподателката и членовете на нейното семейство не е осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ по посочените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. Не са налице и предпоставките за получаване на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, а ситуацията със сигурността в страната по произход не отговаря на предпоставките по чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Отхвърлено е и приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, предоставяне на статут поради други хуманитарни причини.

В административната преписка се съдържат и доказателствата от производството по молбата на съпруга на жалбоподателката М. А. за предоставяне на международна закрила, по която е проведено отделно производство, приключило с решение за отказ за предоставяне на статут. В хода на съдебното производство са представени съдебни решения, с които е отхвърлено оспорването на отказа по съдебен ред.

Приет е социален доклад на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – К. село. В него е посочено, че семейството живее в РПЦ – О. купел от 2017г. В К. нямат жилище и ако се върнат там няма къде да живеят. Децата са здрави и не боледуват често. Грижите за тях се полагат от родителите им. Децата нямат други роднини в България, посещават съответно детска градина и училище. Битовите им потребности са напълно задоволени, бащата и майката са трудово ангажирани и осигуряват прехраната на семейството. Направено е заключение, че в интерес на децата е да се

отглеждат в сигурна и спокойна среда, да получат добро образование и добър начален старт в живота без притеснение за сигурността и безопасността им.

Приети са справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно положението в К., спазване на човешките права и положение на рускоговорящите граждани, последната от които е актуална към 26.01.2021г. Видно от нея, властта е концентрирана в президентския пост. Отговорността за вътрешната сигурност е на Министерство на вътрешните работи. К. за национална сигурност също има правомощия по отношение на вътрешната сигурност. Гражданските власти поддържат ефективен контрол върху силите за сигурност. Съдържат се данни за проблеми със спазване на човешките права, корупция, потискане свободата на словото, ограничаване на независимото организиране. В справката е посочено, че рускоговорящите остават мнозинство в северните и източните области на К.. Националистически настроените казахи възприемат руснаците като завоеватели, които потискат езика, културата и религията им. От своя страна руснаците смятат, че имат положителен принос за икономиката и културата на К. и се чувстват дискриминирани, а все по-често и изключени от висшите ешелони на властта. Руската емиграция набира скорост, особено сред по-младите и по-образованите членове на общността. Рускоговорящите създават организации, които призовават руснаците да не напускат К., да се легализира двойното гражданство, руският език да получи статут на държавен език, да се осигурят по-добри възможности за работа. След анексирането на К., официалните власти в К. се опасяват от аналогични проекти за части и от територията на К., населени с етнически руснаци.

От страна на жалбоподателката са представени медицински документи за неврологично заболяване на П. Е., които не са обсъдени в решението на ДАБ при МС и социалния доклад. Първото медицинско направление за неврологичен преглед е от 15.09.2018г., последният преглед е от 13.01.2021г.

Разпитан е свидетеля А. Г. М., съпруг на жалбоподателката. Съдът кредитира показанията му, които съответстват и на справката на ДАБ при МС, че много руснаци са били принудени да напуснат К. след разпадането на С. съюз. Потвърждава се посоченото от майката Е. Ю. по време на интервюто, че детето П. Е. е имало проблеми с казахските деца, за което и той разказва пред съда. Също така има и здравословни проблеми.

В изпълнение на изискването на чл.15, ал.1 от ЗЗДет, по делото е проведено изслушване на непълнолетния П. Е. в присъствието на социален работник от Дирекция „Социално подпомагане“ - К. село и преводач от и на руски език.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателката на 14.08.2018г., а жалбата срещу него е подадена на 22.08.2018г. - в 14 – дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна, по следните съображения:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК), на основанията посочени в чл.146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 2, ал. 3 от ЗУБ, а именно от председателя на ДАБ при МС.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, но са

допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до неправилно приложение на материалния закон, основания за отмяна на решението по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

Относно статута на бежанец:

По подадената молба, с която се претендира получаване на статут на бежанец, не се доказва, че жалбоподателката и непълнолетните ѝ деца имат основание да се страхуват от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение в страната си по произход. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ, статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал.4 ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. В настоящия случай, от проведените интервюта, от свидетелските показания на А. М. и от обясненията в открито съдебно заседание на Е. П. се установява, че жалбоподателката и членовете на нейното семейство не са имали конфликт с официалните власти в страната по произход, не са били арестувани, не са осъждани, не са членували в политическа партия или организация, не са имали проблеми заради изповядваната религия, не им е оказвано насилие, включително и от официалните власти в К.. Споделените проблеми са от криминален и финансов характер и не могат да се считат за „преследване“, даващо основание за получаване на статут на бежанец.

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1, от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Относно хуманитарен статут:

Съгласно разпоредбата на чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. За преценката наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут от гледна точка на трите вида „тежки посегателства” по чл. 9, ал. 1 ЗУБ, следва да се съобрази и член 15, б. а), б. б) и б. в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила и Решение на СЕС от 17.02.2009г. по дело С-465/2007г. Регламентацията по член 15, б. а) и б. б) от Директива 2004/83/ЕО, е абсолютно идентична на тази по ЗУБ и обхваща ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. Посегателството, дефинирано в член 15, б. в) от Директивата като изразяващо се в тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство – „заплахи срещу живота или личността” на

цивилно лице в по-широк план, отколкото определени насилия, присъщи на обща ситуация на въоръжен вътрешен или международен конфликт, като насилието в основата на посочените заплахи е квалифицирано като "безогледно" т.е може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение.

Преценката за наличието в случая на предпоставките по чл.9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, освен в контекста на гореизложеното, следва да бъде извършена и при отчитане на обстоятелството, че заявителите по молбата за закрила са и децата Е. П. и М. С..

Съгласно чл. 2 (1) от Конвенцията за правата на детето, приета от Общото събрание на ООН, държавата е длъжна да зачита и да осигури правата, предвидени в Конвенцията, на всяко дете, в пределите на своята юрисдикция, без каквато и да е дискриминация. В чл. 3 (1) от Конвенцията е предвидено, че висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи". Следователно принципът за „висшият интерес на детето“, установен в Конвенцията на ООН за правата на детето, е от основополагащо значение, поради което малолетните и непълнолетните деца са уязвима група лица по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗУБ. В националното законодателство този принцип е регламентиран в §1, т.5 от ДР на Закона за закрила на детето, като съгласно чл.6а от ЗУБ при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето, която преценка на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето. Принципът за "най-добрия интерес на детето" последователно е закрепен и в редица директиви на ЕС относно международната закрила. В съображение 18 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, „висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата директива, в съответствие с Конвенцията на ООН за правата на детето от 1989г. При определяне на висшият интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост. В чл. 20, § 5 от Директивата отново е посочено изрично, че висшият интерес на детето е първостепенно съображение за държавите-членки при изпълнението на разпоредбите на настоящата глава относно непълнолетните лица. В същия смисъл е и съображение 33 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна

закрила, съгласно което висшите интереси на детето следва да имат първостепенно значение за държавите-членки при прилагането на настоящата директива, в съответствие с Х. на основните права на Европейския съюз и Конвенцията на О. за правата на детето. При оценка на най-висшия интерес на детето държавите-членки следва по-специално да вземат надлежно под внимание благополучието и социалното развитие на непълнолетното лице, в т. ч. неговия произход. Първостепенното значение на висшите интереси на детето е още веднъж подчертано в чл. 25, § 6 от тази Директива. Директива 2013/33/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013г. за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила в съображение 9 прогласява, че при прилагането ѝ държавите членки следва да гарантират пълно спазване на принципа на висшия интерес на детето и на единството на семейството в съответствие с Х. на основните права на Европейския съюз, Конвенцията на О. за правата на детето и Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Разпоредбата на чл. 23 от тази директива, озаглавена "Ненавършили пълнолетие" гласи, че 1. Висшият интерес на детето представлява първостепенен аргумент за държавите членки при прилагането на разпоредбите на настоящата директива, които се отнасят до ненавършили пълнолетие. Държавите членки гарантират стандарт на живот, подходящ за физическото, умственото, духовното, моралното и социалното развитие на ненавършилите пълнолетие. 2. При преценяването на висшия интерес на детето държавите членки обръщат особено внимание на следните фактори: а) възможностите за събиране на членовете на семейството на едно място; б) благосъстоянието и социалното развитие на ненавършилия пълнолетие, като се обърне особено внимание на неговата лична ситуация; в) съображенията за безопасност и сигурност, особено когато съществува риск ненавършилият пълнолетие да е жертва на трафик на хора; г) мнението на ненавършилия пълнолетие в съответствие с неговата възраст и зрялост.

В Република България преценката на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето и от специализираните органи, предвидени в този закон. В случая в мотивите на обжалваното решение не е разгледано и обсъдено положението на непълнолетния Е. П. и малолетната М. С., като административният орган се е ограничил само до бежанската история на майката. Липсва обсъждане на най-добрия интерес на детето, като не е извършена преценка на обстоятелствата, посочени в § 1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето. Децата принадлежат към уязвима група със специфични нужди по смисъла на Директива 2013/33/ЕС от 26 юни 2013 година за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила. Административният орган не е обсъдил тяхното положение и последиците за тях при евентуално връщане в страната им по произход. Както беше посочено, заключението, обективизирано в представения социален доклад на Дирекция "Социално подпомагане" – К. село е че семейството живее в РПЦ – О. купел от

2017г. В К. нямат жилище и ако се върнат там няма къде да живеят. Децата са здрави и не боледуват често. Грижите за тях се полагат от родителите им. Децата нямат други роднини в България, посещават съответно детска градина и училище. Битовите им потребности са напълно задоволени, бащата и майката са трудово ангажирани и осигуряват прехраната на семейството. Направено е заключение, че в интерес на децата е да се отглеждат в сигурна и спокойна среда, да получат добро образование и добър начален старт в живота без притеснение за сигурността и безопасността им.

В контекста на този социален доклад и при прилагането на принципа за "висшия интерес на детето", решаващият административен орган е бил длъжен да извърши преценка на конкретните факти от бежанската история на жалбоподателката и нейните деца във връзка с обстановката в страната по произход и как същата би се отразила на децата при евентуалното им завръщане в държавата по произход.

В тази връзка следва да се отбележи, че съдът приема за основателно възражението на жалбоподателите, че в нарушение на процесуалните правила административният орган не е изяснил всички релевантни за произнасянето факти и обстоятелства и не е събрал относимите доказателства, тъй като не са обсъдени съдържащите се в актуалната справка за К. данни за проблеми на етническите руснаци и емиграцията им от страната по произход.

Също така следва да се преценят представените в хода на съдебното производство доказателства за здравословни проблеми на Е. П. и отражението върху тях на евентуалното му връщане в К..

Данните за здравословното състояние на детето, мнението на социалните работници в доклада и съдържащата се в справката на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС информация за засягане на правата на рускоговорящите граждани в К. обуславят необходимостта от преценка за наличието на други хуманитарни причини по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателката и децата ѝ. В тази връзка в обжалваното решение липсват мотиви, като бланкетно е посочено, че на са налице предпоставки за приложението на посочената норма.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното Решение № 2027 от 22.08.2018г. на Председателя на ДАБ, в частта му, в която е отказано предоставянето на хуманитарен статут на Е. Ю. и децата ѝ Е. П. и М. С., като постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон е незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Преписката следва да бъде върната за ново разглеждане и произнасяне по молбата за предоставяне на хуманитарен статут. При новото произнасяне следва да се изяснят всички релевантни за случая факти и обстоятелства, да се обсъдят данните за положението на рускоговорящите в К., здравословното състояние на Е. П., като се извърши преценка за наличието на други хуманитарни причини по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ . Следва да бъде

съобразен и принципа за осигуряване на най-добрия интерес на детето, установен с Конвенцията на О. за правата на детето, дефиниран в българското законодателство в § 1, т. 5 от ДР на ЗЗДет. и приложим в това производство съгласно чл. 6а от ЗУБ. С оглед спецификата на конкретния случай, при определяне на висшите интереси на децата, които са от първостепенно съображение във всички действия, при произнасянето решаващият административен орган следва да извърши преценка на физическите, психическите и емоционалните потребности на децата, опасността или вредата, която има вероятност да им бъде причинена; последиците, които ще настъпят за децата при промяна на обстоятелствата, като се обърне внимание и на принципа за целостта на семейството и да се изложат мотиви в тази насока.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 90 от ЗУБ във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. 2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София - град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2027/01.08.2018г.на председателя на Държавна агенция за бежанците, **В ЧАСТТА**, в която с него е отказано на Е. Ю., Л., гражданка на К., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС в лично качество и като представител на децата Е. П., ЛНЧ [ЕГН] и М. С., ЛНЧ [ЕГН] предоставяне на хуманитарен статут.

ИЗПРАЩА преписката на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет за ново произнасяне по молбата за предоставяне на хуманитарен статут на Е. Ю., ЛНЧ , гражданка на К., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС в лично качество и като представител на децата Е. П., ЛНЧ [ЕГН] и М. С., Л.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Ю., ЛНЧ , гражданка на К., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС в лично качество и като представител на децата Е. П., Л. и М. С., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение №2027/01.08.2018г.на председателя на Държавна агенция за бежанците, **В ЧАСТТА**, в която с него е отказано предоставяне на статут на бежанец.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: